

Europa contraataca: alerta amb les maioneses...

ARXIU

OLÍMPIC CIRCUS

Dopatge paralímpic. A Seül la cosa va anar de prova, però a Barcelona diuen que es farà de manera absolutament rigorosa: hi haurà control antidopatge als Jocs paralímpics. Protegir la salut dels participants i garantir-los una igualtat de condicions són els arguments per implantar aquest control als participants minusvàlids, que d'aquesta manera donen un pas més en la normalització de la seva activitat esportiva.

D. UMBERT

Els pirates es passen de la ratlla. Hi havia samarretes pirates (que no paguen cànon al COOB per dibuixar anells olímpics) a la costa fa molt de temps. De fet, el 1990 la policia ja va intervenir material a Santa Perpètua de la Mogoda per fabricar-ne unes 8.000. Després d'uns mesos de calma i de coexistència pacífica, el COOB i l'empresa Massana han considerat que els pirates es passaven de la ratlla i han contraatacat. La gota que va fer vessar el got és que els pirates utilitzessin un estand al Saló de l'Automòbil per comercialitzar el seu producte.

Olympic Ticket Fiasco". El primer diari europeu (*The European*) ha titulat això a dalt de tot de la seva portada, amb un reclam en blau que diu "exclusive".

S'ha disparat el tret de sortida. Segurament aquest setmanari enceta una etapa (l'any abans dels Jocs) en què els interessos d'uns i altres aniran apareixent a les portades mundials per escalfar l'ambient del 92 barceloní.

El secretari general de la federació d'atletisme, que és la font informativa de *The European*, està convençut que va ser "una mala elecció", la de Barcelona. Segurament ell hauria estat més content que guanyés París, una altra de les candidates, si més no perquè tot ho tindria més a prop.

Ara, el senyor secretari troba que el 20% d'entrades que es venen a fora de l'estat espanyol són poquíssimes, i que això és un engany per a l'afició europea.

Evidentment, el que diu *The European* no és cap exclusiva. Fa mesos que se sap que l'Estadi no passa dels 60.000 seients i que el 80% d'entrades es quedaran a casa, almenys en una primera fase. El que sí que és nou, i ha fet soroll, és l'aposta d'aquest mitjà per un enfocament tan negatiu en referència als Jocs de Barcelona.

Després d'una bona ratxa en la qual els periodistes que passaven per Barcelona es desfien en lloances de la ciutat i afegien quatre fotos de bars de disseny al seu reportatge, es veia a venir que algú encetaria el contraatac.

És un bon avís per a uns i altres de diversos fets. El primer, que els ulls del món es comencen a fixar en nosaltres. El segon, que els mitjans de comunicació de gran repercussió de tot el món són prou influents per fer prendre més d'una aspirina efervescent als organitzadors. El tercer, que això és només el començament.

Els periodistes (10.000 en tindrem els 15 dies dels Jocs i uns altres quants milers circularan per aquí abans que comencin) necessitem notícies. Cada mitjà que vingui per primera vegada a la ciutat podrà tornar a la redacció amb uns quants Cobis a la butxaca i uns quants catàlegs a

ARXIU

la maleta, disposat a fer allò que en diuen un reportatge d'ambient. Però quan apareix el factor repetició, quan tornen a Barcelona, quan han situat la ciutat en el mapa, cal alguna polèmica per animar l'article.

I a Barcelona de polèmiques no en faltaran, si saben buscar-les.

Quan Seül va acollir els Jocs de la vigília barcelonina, vam rebre un bombardeig sobre l'ambient que es vivia en aquell país en plena treva de la seva guerra civil. Ells tenien la desconfiança de mig món sobre la seva capacitat organitzativa, i per tant es valorava molt positivament la seva eficàcia, quan aquesta es demostrava al davant d'algun dels periodistes.

Una de les curiositats que va fer més fortuna entre tots els encarregats de descriure la vida quotidiana dels coreans era el fet que servissin menjar de gos als restaurants. El govern coreà va passar una nota als restauradors prohibint-los que servissin aquest tipus de carn durant els Jocs, i apel·lant a la bona imatge del país, però això no va fer més que excitar la morbositat perio-

dística i aconseguir que se'n parlés encara més.

A casa nostra, els reportatges sobre l'Espanya profunda, que en diuen, sobre els toreros i sobre altres tòpics no es faran esperar. La Brigitte Bardot tindrà una oportunitat daurada per manifestar-se davant la plaça de braus. Però algú l'haurà d'advertida que vagi a la Monumental, perquè a Les Arenes s'arriscaria de fer el ridícul quan algú li expliqués que allà no s'hi fa res més que fires i encara gràcies, que li va venir pels pèls d'anar-se'n per terra amb algun ende-roccament olímpic.

Passades les eleccions, es produirà el relleu. La premsa estrangera serà qui busqui polèmiques. Tot el que ha anat debatent-se durant anys a Barcelona comença a interessar els nostres visitants. Ara es continuarà parlant del mateix: dels metros que no arriben a l'Estadi, dels hotels cars, de la inseguretat ciutadana... Però ara es farà en anglès. Per tant, alerta amb les maioneses i les salmonelles, que són el tema preferit del paper imprès britànic, el de color groc.

Carles Capdevila